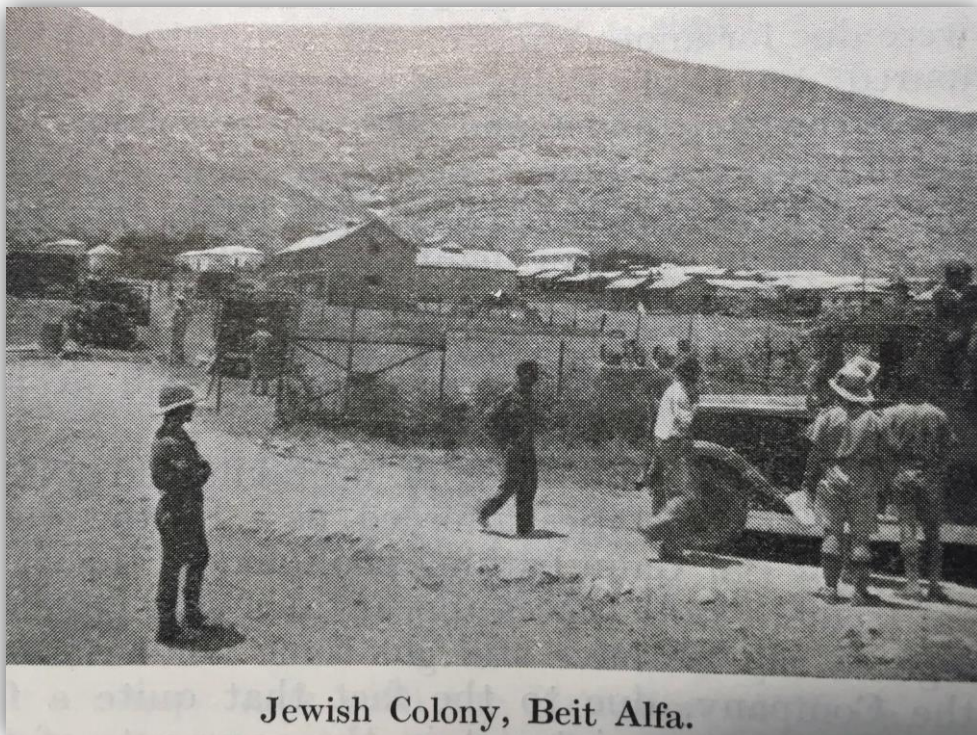

לא נוהג לכתוב ברכות יום הולדת פומביות, ובעיקר לא כאן, אבל גילי המופלג גורם לי להתרכך:

יותר מכל תקופה אחרת לפני כן מאז שהחל המנדט, במהלך המרד הערבי (1936-1939) שרתו בארץ עשרות גדודים שונים של הצבא הבריטי. הם התחלפו כמו גרביים, כשאת הסיבות הלא מוצהרות לכך היא כי היה די מבאס לשרת פה. שממה צחיחה רוויית אלימות שעשתה בעיקר כאב ראש.

אבל אם הם באו, ועד שהם באו, כבר לא הייתה להם ברירה - הם נאלצו בזמן הקצר שהיה להם להפשיל שרוולים ולהתערבב עם המקומיים (ערבים ויהודים). אם התמזל מזלם ושרתו באחת הערים הגדולות אז ישבו להנאתם בבתי קפה, הלכו לקולנוע וצרכו תיאטרון. קצת פחות מזל הביא אותם לפריפריה, שם ההיצע היה דל במקרה הטוב. אז הם שיחקו קצת כדורגל ורוגבי, שתו, טיילו ונחשפו להווי המקום.

מעשה בגדוד שהגיע לאזור העמקים בראשית 1937. בימים הראשונים להתארגנותו, ערכה אחת הפלוגות סיור עם רכביה בגזרה החדשה. הם ירדו מהכפר זרעין (לימים יזרעאל) לעמק חרוד, עברו בין נקודות ההתיישבות היהודיות והגיעו עד לנקודה המזרחית והחדשה ביותר - קיבוץ תל עמל, שהוקם מספר חודשים קודם לכן בן-לילה בשיטת חומה ומגדל. הבריטים מאוד התרשמו, וסיכמו יום טיול מהנה ומרענן. הם החלו בדרכם חזרה מערבה, עזרו לאחר קילומטרים ספורים (רק לכמה דקות) ונפרדו לשלום ממי שאירחו אותם והדריכו אותם בסיוור, אנשי קיבוץ בית אלפא. הם צילמו תמונה למזכרת בשער של הקיבוץ ופרסמו אותה ברשימה שכתבו על חוויותיהם בכתב העת של הרג'ימנט אליו השתייכו. את המופיע בתמונה תיארו כ"מושבה יהודית, בית אלפא". מצולמות בחזית כמה דמויות לא מזוהות, במרכז מתבלטת האורווה (חנות יד שניה כיום) וניצב לה אסם התבואות (כלבו), וברקע הגלבוץ המחורץ על ידי ואדי "קקאו".

רצה הגורל ואת התמונה הזו מצא כעבור (כמעט) 80 שנה בן הקיבוץ בספריה הבריטית בלונדון, כמו כל דבר מעניין - ממש במקרה ובזמן שבכלל חיפש דברים אחרים...

היום י"ג בחשוון, יום הולדת 94 לבית אלפא. בהתאם לגיל, קצת מבולבל ודי תשוש, אבל סה"כ יפה כמו תמיד, מלא קסם ועתידו עוד לפניו. מזל טוב.

עומר עינב.